

znajdują się w różnych państwach członkowskich/państwach trzecich?

- 3) W zależności od odpowiedzi udzielonej na dwa pierwsze pytania: w którym z trzech państw członkowskich Unii Europejskiej należy zadeklarować i, odpowiednio, zapłacić podatek od wartości dodanej związany ze świadczeniem usług?
- 4) Czy dyrektywa VAT i zasada zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu podatkowemu, takiemu jak art. 307 legea nr. 227/2015 (ustawy nr 227/2015), zgodnie z którym:
- a) krajowe organy podatkowe państwa usługodawcy mogą zakwalifikować usługi transgraniczne świadczone przez podatnika w jednym państwie członkowskim Unii (P1 – studio wideocztatu), polegające na udostępnianiu (przekazywaniu) treści cyfrowych takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego na rzecz podatnika w innym państwie członkowskim (P2) poprzez platformę transmisji strumieniowej na żywo przez Internet, znajdującą się w innym państwie (P3), jako usługi umożliwiające wstęp na imprezę rozrywkową w rozumieniu art. 53 dyrektywy VAT, w związku z czym VAT związany z tymi usługami powinien zostać pobrany i wpłacony na rzecz skarbu państwa, w którym znajduje się główne miejsce prowadzenia działalności gospodarczej usługodawcy, jeżeli wcześniej te same usługi zostały zakwalifikowane przez organy podatkowe państwa, w którym siedzibę ma usługobiorca (P2), w drodze podatkowego aktu administracyjnego, który stał się prawomocny, ponieważ nie został zaskarżony na drodze sądowej, jako wewnątrzspółnotowe świadczenie usług objęte zakresem przepisu ogólnego ustanowionego w art. 44 dyrektywy VAT? Czy jest możliwe, że organy podatkowe państwa, do których później zwrócono się lub które działają z urzędu, dokonają odmiennej kwalifikacji prawnej usług transgranicznych będących przedmiotem kontroli podatkowej w tym państwie, która to kwalifikacja prawna różni się od kwalifikacji prawnej dokonanej już w odniesieniu do tych samych usług w drodze podatkowego aktu administracyjnego, który stał się prawomocny wskutek braku jego zaskarżenia na drodze sądowej, przez organy podatkowe innego państwa, do których pierwotnie zwrócono się lub które działają z urzędu, co prowadzi do podwójnego opodatkowania VAT, czy też organy podatkowe, do których później zwrócono się lub które działają z urzędu, są związane kwalifikacją prawną rozpatrywanych usług transgranicznych dokonaną przez organy podatkowe pierwotnie rozpatrujące tę kwestię, która to kwalifikacja prawna stała się prawomocna, ponieważ nie została zakwestionowana, a [zatem] nie może zostać już zmieniona?
- b) W zależności od odpowiedzi udzielonej na poprzednie pytania: w przypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, jakie miejsce należy uznać – zgodnie z dyrektywą VAT i zasadą zapobiegania podwójnemu opodatkowaniu – za miejsce świadczenia usług?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006 L 347, s.1

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2011 L 77, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Ploiești (Rumunia) w dniu 10 lutego 2023 r. – postępowanie karne przeciwko C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.

(Sprawa C-74/23, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov)

(2023/C 205/26)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Ploiești

Strona wnosząca apelację

Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov

Oskarżeni

C.A.A., C.F.G., C.G.C., C.D.R., G.L.C., G.S., L.C.I., M.G., M.C.G., N.A.S., P.C., U.V., S.O., Ș.V.O., C.V., I.R.P., B.I.I.

Powód cywilny

Unitatea Administrativ Teritorială Județul Brașov

Zainteresowani

C. M.; C. A., C. Al.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, z art. 2 ust. 1 konwencji OIF⁽¹⁾, z art. 2 i 12 dyrektywy OIF⁽²⁾, a także z dyrektywą 2004/18/WE w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, w odniesieniu do zasady skutecznych i odstraszających sankcji w wypadku poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej⁽³⁾, i na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE⁽⁴⁾, w odniesieniu do art. 49 ust. 1 zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej takiej jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w której oskarżeni domagają się zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, w kontekście orzeczenia krajowego trybunału konstytucyjnego uznającego tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej za niezgodny z konstytucją (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów nadal istniał, w postaci rozumianej w sposób wynikający z pierwszego orzeczenia trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowanie karne wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?
- 2) Czy art. 2 TUE, odnoszący się do wartości państwa prawa i do poszanowania praw człowieka w społeczeństwie charakteryzującym się sprawiedliwością, oraz art. 4 [ust. 3] TUE, dotyczący zasady lojalnej współpracy między Unią a państwami członkowskimi, w ramach stosowania decyzji Komisji 2006/928/WE, jeśli chodzi o zobowiązania do zagwarantowania skuteczności rumuńskiego systemu sądowego, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w którym zapisana została zasada łagodniejszych przepisów karnych, należy interpretować, w odniesieniu do krajowego systemu sądowniczego jako całości, w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie sytuacji prawnej, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której oskarżeni domagają się zastosowania zasady łagodniejszej ustawy karnej, w kontekście orzeczenia krajowego trybunału konstytucyjnego uznającego tekst ustawy dotyczącej przerwania biegu terminu przedawnienia odpowiedzialności karnej za niezgodny z konstytucją (orzeczenie z 2022 r.), podnosząc zarzut bezczynności ustawodawcy, który nie podjął działania w celu dostosowania tekstu ustawy do innego orzeczenia tego samego trybunału konstytucyjnego, wydanego cztery lata przed tym ostatnim orzeczeniem (orzeczenie z 2018 r.) – w którym to okresie orzecznictwo sądów powszechnych ukształtowane na podstawie pierwszego orzeczenia już się utrwaliło, w tym znaczeniu, że tekst ów nadal istniał, w postaci rozumianej w sposób wynikający z pierwszego orzeczenia trybunału konstytucyjnego – czego praktycznym skutkiem było to, że termin przedawnienia wszystkich przestępstw, w wypadku których przed wydaniem pierwszego orzeczenia sądu konstytucyjnego nie zapadł prawomocny wyrok skazujący, został skrócony o połowę, a w konsekwencji postępowanie karne wobec oskarżonych w sprawie zostało umorzone?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, nie stosować z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tak jak w sytuacji w postępowaniu głównym?

⁽¹⁾ Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 1995 C 316, s. 49).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017 L 198, s. 29).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004 L 134, s. 114).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006 L 354, s. 56).